Akbaba

Hükûmet, basına karşı yeni tedbirler düşünüyor.
— Gazeteler —

Akbaba — Allahaşkına beni kuşa çevirme!

VAKIFLAR BANKASI

AKBABA MİZAH SERİSİNDEN:

KAPATMA

Yazan: Bülent ORAN
Resimleyen: Turhan SELÇUK

Akbaba Yayınevi, Mizah Serisinin on birinci kitabını takdim eder.

KAPATMA

Bülent Oran'ın, daima sevilerek, beğenilerek, zevkle okunan, tatlı, hafif hikâyeleridir.

Beyaz perdenin tanınmış bir yıldızı olan Bülent Oran, mizah edebiyatımızın da zarif, neşeli bir sanatkârıdır.

Turhan Selçuk'un özenerek resimlediği bu hikâyeleri okuyunuz. Fiatı 1 Lira

Satışa çıktı!

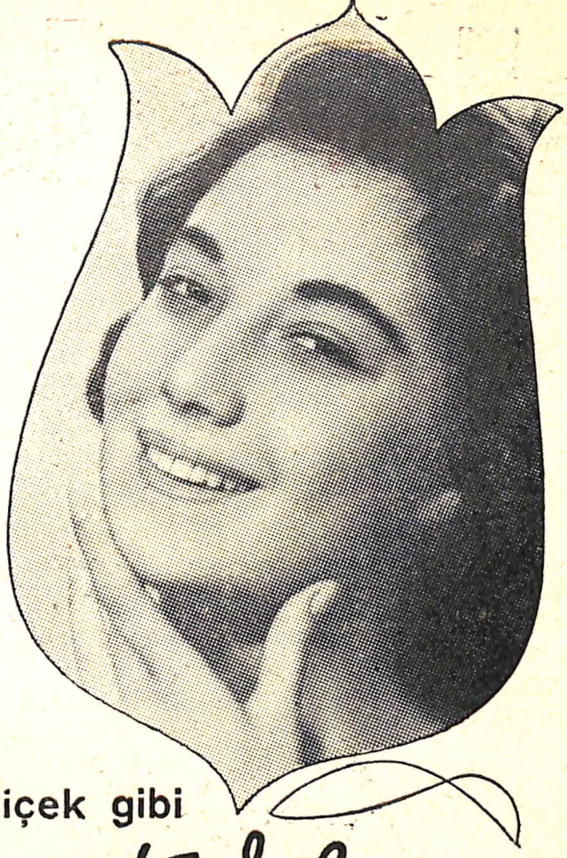

Çiçek gibi

taze

bir cilde sahip olmak isterseniz

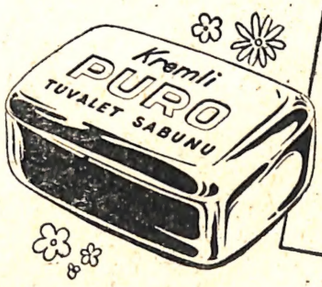

siz de benim gibi yapınız.. banyo ve lavabonuzda bol köpüklü - nefis kokulu, kremli PURO TUVALET SABUNU kullanınız.

Güzelliği ile nam salan genç filim yıldızı DENİZ TANYELİ hayranlarına Puro Tuvalet Sabunu tavsiye ediyor. Deniz diyor ki "Puro cildin krem ihtiyacını karşılar... Puro cildi besler, havanın ve makyajın muzur tesirini bertaraf eder. Puro gençleştirir... güzelleştirir... cazibenizi arttırır.„

Deniz Tanyeli

BOL KÖPÜKLÜ - NEFİS KOKULU

PURO

56-17

Tuvalet sabunları 100 de 100 saftır

Sahibi : YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı İşlerini fiilen idare eden AHMET KOÇER
Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP

Adres : Koldfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.
Telefon: 221811
Abone : Seneliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.
Fiatı: 50 Kuruş

Basıldığı yer: ERCAN Matbaası

SAYI : 216 C.: 9 3 MAYIS 1956 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

ŞÜPHE!

MEŞHUR Fransız diplomatı Talleyrand:

— Allah bu dili, düşündüklerimizin tersini söylesin diye yaratmıştır, diyor.

Acaba o tarihte bizim bugünkü olaylarımızı mı yaşıyordu Fransa?

Karşılıklı söylenen nutuklara bakınız: Hepsinin ağzında sanki Talleyrand'ın dili konuşuyor!

Vatandaş omuzları politika tahtırevanına döndü: Parti sözcüsünün biri iniyor, biri biniyor. Adnan Menderes'in bıraktığı vücut ılıklığı üstüne Kasım Gülek'in, ondan boşalan sıcak sırtlara Bölükbaşının, Fevzi Lütfi'nin kurulduğunu görüyoruz. Galiba Köylü Partisinden başka yaya kalan yok. Muhalifi, muvafıkı, hepsi, miting meydanlarına başkalarının ayaklariyle gidiyor: Kendi pabuçlarına toz kondurmadan!

Alkış mı?.. İnanma!.. Halk efendimiz gönlünü eğlendiriyor. Şu, her söze «evet, evet, evet» der gibi tasdikle sallanan başların gözlerine bakınız, hepsinin içinde ayni şüpheyi, ayni inkârı okursunuz: «Hayır, hayır, hayır!»

Kime inanacağımızı şaşırdık. Tevfik Fikret:

Şüphe bir nûra doğru koşmaktır!

Demiş ama, bukadar da değil. Biz, kendi geçimimizden bile şüphelenir olduk: Bir bakıma bolluk içindeyiz, bir bakıma darlık!

İktidarı dinleyiniz: Seyhan barajının altın sularında yarınki refahımız yüzmektedir.

Muhalefeti dinleyiniz: Seyhan barajının girtlağımızı aşan sularında iktisadiyatımız boğuluyor.

İktidara sorarsanız: Birecik köprüsü memleketin iki yakasını bir araya getirmiştir

Muhalefete sorarsanız: Vatandaşın iki yakası bir araya gelmiyor.

Dikkat ediyorum, halk efendimize bir Nasrettin Hoca filesofluğu gelmiş. Dudağının ucunda gizli bir gülücük, her dinlediğine baş sallıyor:

— Senin de hakkın var!

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Ben her zaman ağzımı hayıra açarım!..

Güzel kız

Bir İsveç kız okulunda 12-14 yaş arasında kızlara «büyüyünce hangi mesleği seçeceksiniz?» diye sormuşlar. Yazılı cevaplarda kız öğrencilerden binin şu düşünceleri okunmuş: «Seçeceğim meslek, ilerde vücudumun gelişmesine bağlıdır. Güzel olursam, göğsüm iştah açıcı, vücudum göz çekici olursa muhakkak film yıldızı olacağım. Yok eğer vücudum kup kuru kalır, göğsüm tabak gibi düz olursa, o vakit hiç düşünmeden öğretmen olurum.»

Küçük kızın cevabının arkası gazetelerde yok. Yok ama, arkası da her halde şöyledir: «Eğer öğretmenlikte başarı gösteremiyecek kadar çirkin, kaknem, suratına bakılmaz bir şey olursam, o zaman da nasıl olsa bir enayi kafesler evlenirim.»

MES'UT BİR EVLENME

Amerikalı bir milyonerin kızı ve tanınmış film yıldızı Grace Kelly ile, Monako prensi Rainier nihayet evlendiklerinden, bütün gazete okurlarına geçmiş olsun deriz.

GAZETELERDE şu ilân çıkmıştı: «İstanbul (....) cü İcra Memurluğundan: Bir borçtan dolayı mahcuz olup satılmasına karar verilen Beyazit, ... Sok. ta 78 metrekare arsa 2.5.956 çarşamba günü saat 16,30 dan 17'ye kadar birinci, arttırma muhammen kıymetin yüzde 75 şini bulma dığı takdirde 4.5.956 cuma günü aynı saatte ikinci açık arttırma suretiyle en çok pey sürene peşin para ile satılacağı ilân olunur.»

Gazetede ilân edilen gün ve saatte icra dairesi salonu, arsayı almak için teminat akçesi yatıranlarla dolu idi. Alıcıların hemen hepsi, şehrin belli başlı emlâkçileriydi, hepsi de birbirlerini tanıyorlardı, birbirlerini tanıyorlardı, birbirleriyle konuşuyorlardı. Yalnız «Hüner Emlâk Bürosu» sahibi İhsan Bey'le, «Garanti Yapı ve İnşaat Bürosu» sahibi Yaşar Bey birbirlerinin amansız rakibi olduk larından çok soğuk selâmlaşmışlar, sonra salonun iki başına geçmişlerdi. İnceden inceye birbirleri ni süzüyorlardı.

Tam saatinde icra memuru, bir kere satılacak arsayı, şimâlen falan yer, şarkan filân yer diye parseli ve tapusuyla tarif ettikten sonra, icranın tâyin ettiği fiyatı bağırdı:

— İki bin üç yüz yetmiş lira!.

Bir sessizlik, sonra bir uğultu oldu. Emlâk komisyoncularından biri,

— Seksen!.. dedi...

Tellâl bağırdı:

— İki bin üç yüz seksen lira!..

Arkadan,

— Üç bin!.. diye bir ses duyuldu. Tellâl tekrarladı, «Hüner Emlâk Bürosu» sahibi İhsan Bey, üç bin diyen adama yaklaştı,

— Arif Bey, iki yüz... dedi...

Arif Bey dediği adam,

— Olmaz, dedi, beş yüz verirsen çekilirim. Tellâl,

— Üç bin!.. Üç bin!.. diye bağırırken İhsan Bey'le Arif Bey de pazarlık ediyorlardı. Dört yüz lira üzerinden anlaştılar. 400 lirayı alan komisyoncu Arif artırmadan çekilmişti. O zaman İhsan Bey,

— Üç bin yüz!.. dedi...

İcra memuru bağırdı:

— Üç bin yüz lira!..

«Garanti Yapı Bürosu» sahibi Yaşar Bey, rakibi İhsan Beyin en ufak hareketini gözden kaçırmadığı için, komisyoncu Arife, artırmadan çekilmesi için dört yüz lira verdiğini de görmüştü. Adamlarından birine göz kırptı. Kendine göz kırpılan, burnunun ucu alkolik bir morartı ile şişmiş adam, «3500» diye bağırdı. İhsan Bey aldırmaz göründü. Ama oradan başka bir ses yükseldi:

— Sekiz yüz ben de!..

Yaşar Bey bu adama sokuldu,

— Rıza Bey 200 vereyim çekil!.. dedi. Rıza Bey dört yüze razı oldu, çekildi.

— Dört bin!..

Bu İhsan Beyin bir adamı idi. Yaşar Beyin adamı, aldığı işaret üzerine,

— Dört bin beş yüz!.. dedi.

İhsan beyle, Yaşar bey ilgisiz gibi duruyorlar, ama birbirlerinin en ufak hareketlerini de gözden kaçırmadan kendi adamlarına, ön ceden aralarında kararlaştırılmış göz, kaş, el işaretleri veriyorlardı.

İki büyük rakipten ayrıca araya girenleri, bazı İhsan Bey, bazı da Yaşar Bey, ellerine havadan üçer beşer yüz lira vererek dışarı çıkarıyorlardı.

İhsan Bey, çok kızgın, bu sefer kendisi,

— Beş bin!.. diye bağırdı.

Yaşar Bey,

— Altı bin!... diye cevap verdi.

Oysaki İhsan Bey, mahsustan kızmış görünmüştü. Hesabına göre arsa değerinden çok artırılmıştı. Maksadı arsayı Yaşar'ın üstünde bırakmaktı. Hem de öyle oldu. Arsa, altı bine Yaşar'da kaldı. Kendisi sağa sola havadan 900 lira vermişti ama, böyle şeyler olurdu. Rakibi de hem arsayı paha lı almış, hem de etraftakilere 1300 lira dağıtmıştı.

Emlâkçiler salonu terkettiler. O zaman İhsan Beyin aklı başına gelir gibi oldu. Kendisine kazık attığını zannettiği Yaşar otuz senelik kazık yer mi idi? Bunda bir iş emlâkçi idi. Hiç böyle kurt herif vardı ama, ne idi? Ya arsa, istimlâk sahasında olduğu için bir yolunu bulup Belediye'ye 100 bin liraya satacak, yahut önünden cadde filân geçecek, «şerefiye» kazanacaktı. Evet, bu arsayı kaptırmakla, mutlaka kazık yemişti. O hırsla rakibinin yazıhanesine gitti. Sağdan soldan konuştuktan sonra,

— Bugün aldığın arsayı bana satar mısın Yaşar Bey? dedi.

Yaşar Bey, arsayı almakla kazık yediğini hemen anlamıştı. Onun için bu teklifi fırsat bildi,

— On bin!.. dedi.

— Pek âlâ...

İhsan Bey on bin lirayı saydı, kâğıt imzalandı.

Yaşar Bey o gece uyuyamadı. Bu İhsan denen herifin pazarlıksız mal aldığı şimdiye kadar görülmemişti. Hiç pazarlıksız on bini tırnık diye saymıştı. Bunda anlayamadığı bir iş olacaktı. Ya arsa fiyatları birdenbire yükselecek, ya altın düşecek, mutlaka bir şey olacaktı. Sabahı zor etti. Erkenden rakibinin yazıhanesine gitti. Önce havalardan, sonra işlerden konuş tuktan sonra,

— Dün sana sattığım arsayı bana satar mısın, dedi.

İhsan Bey düşündü. Öyle bir fiyat söyliyeyim ki hem herifin niyetini, hem de arsanın değerini anlıyayım, dedi. Öyle bir fiyat ki Yaşar alamasın.

— Yirmi bin!.. dedi.

— Razıyım. Al yirmi bin!..

Vay anasını... yine kazık yemişti. Şimdiye kadar yazıhanesine hiç gelmeyen Yaşar Beyin bu gelişindeki maksadı anlamalıydı. İki gün bu meseleyi düşündü. Bu Yaşar denen herif, iç siyaseti, dış siyaseti, dünya vaziyetini günü gününe takip eder, ne zaman gayri men-

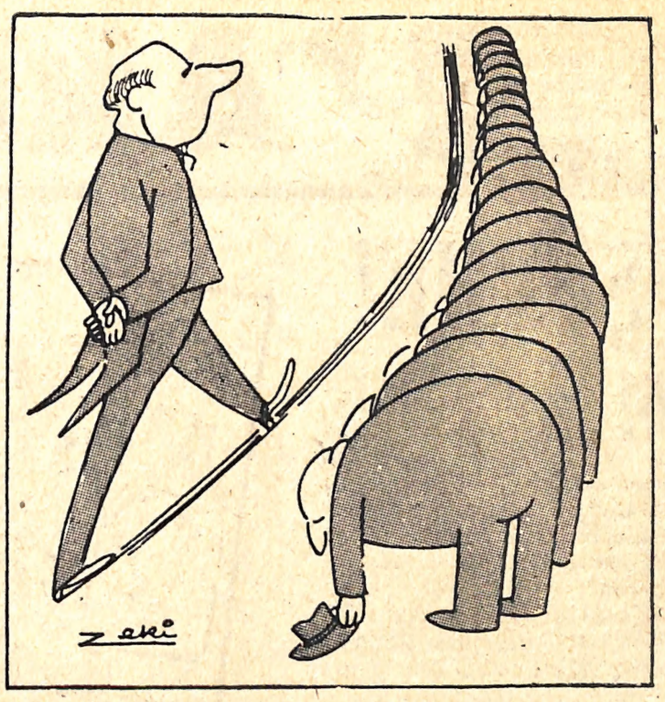

İnsanlıktan istifa edenler!..

YAZISIZ!..

kul değerinin artacağını, paranın düşeceğini bilirdi. İki gün bunu düşündü. Sonra yediği kazığın acısını çıkartmak için, rakibinin yazıhanesine gitti. Kahveleri içerken,

— Benden aldığın arsayı satar mısın? dedi.

— Otuz bin...

Tırınk paraları saydı. Yaşar Bey, kırk bin demediğine pişman olmuştu, ama iş işten geçmişti. Bu Yaşar denen hergele nasıl onu kafese koymuştu? Demek bu arsada bir iş vardı ki, herif bir tahtada otuz bini saymıştı. Daha bir defa bile arsayı gidip görmemişti. Hoş rakibi de görmemişti ya... Belki arsada tarihî değeri olan bir taş, bir mezar filân vardı. Ne olursa olsun kazığı yediği muhakkaktı. Acaba?.. Bir hafta bu acabayı düşündü.. Sonunda dayanamadı, rakibinin ayağına gitti. Hoş beşten sonra,

— O arsayı sat bana!..

— Elli binden elli para aşağı vermem!..

— Al paranı!..

Bu sefer kazığı yiyen İhsandı. Üç gün sonra 80 bine arsayı geri aldı. Daha ertesi gün de yüz bine Yaşar Beye sattı. Yaşar Bey yüz bine aldığı arsayı iki gün sonra rakibine yüz yirmi bine devretti.

En sonunda arsayı 180 bin liraya Yaşar Beyde kalmıştı. İhsan'ın içi içini yiyordu. Ancak on gün dayanabildi. Yaşar'ın yazıhanesine gitti,

— İki yüz bin vereyim, arsayı geri ver!.. dedi.

Yaşar Bey,

— Bir müşteri çıktı, sattım, dedi.

İhsan'ın rengi sapsarı oldu. Heyecanla sordu:

— Kaça?

— İki yüz elli bine!..

İhsan Bey sinirden titriyordu. Terbiyeyi, nezaketi, her şeyi unutmuştu. Rakibine,

— Alçak!.. diye bağırdı, öyle arsa hiç iki yüz elli bine satılır mı? Madem satacaktın, ne diye yabancıya sattın? İşte pekâlâ birbirimize satıyorduk, ikimiz de kazanı yorduk. Yaşar Bey çok müteessirdi,

— Sorma, dedi, hiç sorma, ben o arsayı sana su içinde 300 bine satardım. Bir eşeklik ettim.

Yaşar bey:

— Tabii eşeklik ettin, dedi. Ben senden üç yüz bine alır, başka bir eşeğe beş yüz bine satardım.

İhsan Bey,

— Doğru, diye cevap verdi, ikimiz de kazık yedik...

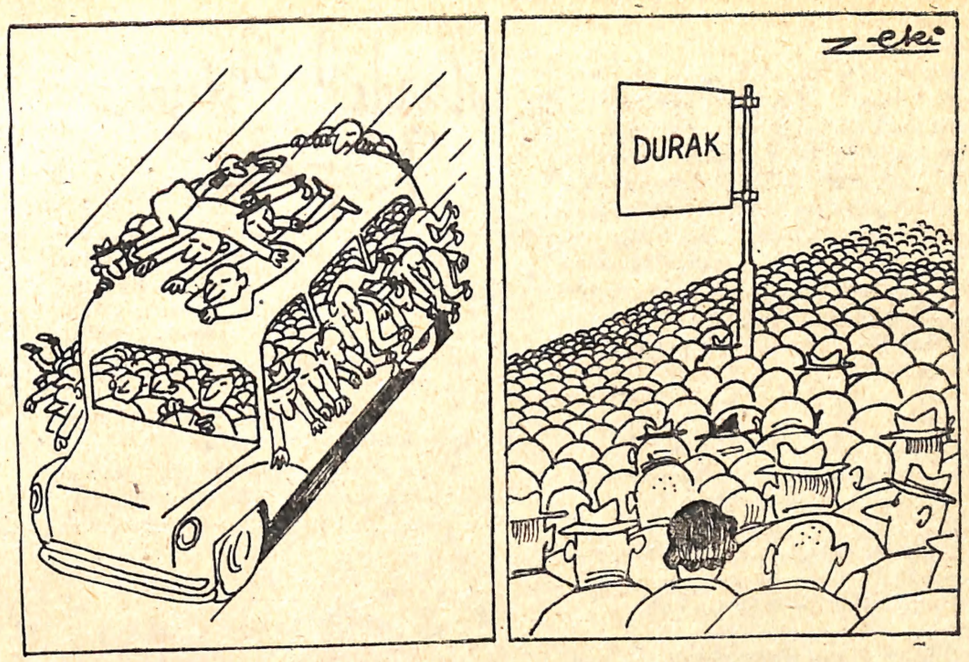

Otobüs ..... Durağı

Basın Geçidi

Milliyet

Geçen gün bir komşu:

— Bu âdeta rezâlet! Dedi, domatesin kilosu 16 lira. Böyle şey olur mu?

— Ucuzlamasını bekle. Yemeyiver.

— Yeme diyorsun ama kör nefse söz geçer mi?

— O halde 16 yı bayıl, ye...

— Ye diyorsun ama bir günlük masraf bir kilo domatese verilir mi?

— Alma, yeme.

— Yeme diyorsun ama her mevsimin turfandasını tatmağa hakkımız yok mu?

— Al, ye.

— Ye, diyorsun ama bu kadar pahalı şey insanın boğazından nasıl geçer?

— Alma, yeme.

— Yeme diyorsun ama hınzırın salatasına bayılırım.

— Al, ye.

— Ye diyorsun ama sen de benim yerimde olsan eline cebine giremezdi.

— Alma, yeme.

— Yeme diyorsun. Benim için bir gıda değil bir ihtiyaç.

— Al, ye.

— Ye, diyorsun ama

— Yok, ya domatesi bırak, ya beni bırak, demenin tam sırası idi.

Nefesine güvenen borazancıbaşı olurmuş. Kilosuna 16 lira verecek kabadayı bulduktan sonra domatesçilerin 50 lira istememelerine hayret ediyorum.

Ulunay — Milliyet

Cumhuriyet

Bize karşı vaktile harbetmiş olan Temmim aşiretinin genç ve uyanık şeyhi Talib Es-Süheyl şerefimize bir ziyafet vermişti. Şeyhin sofrasında da çok zevce almak mevzuu açıldı. Türkiyede bunun kanun dışı edildiğini anlattım.

Meşhur Türk hikâyesini de ilâve ettim:

Hani, bir posta çavuşu varmış da Ankara ile İstanbul arasında işlermiş.

— Ben çift karılıyım! — Demesi üzerine, biri alâkalanmış:

— Bahtiyar mısın? — Diye sormuş. Çavuş ona:

— İki hanım arasında geceyi geçirmek pek safalı! — Deyince, o da hemen gitmiş, nikâhlamış yeni bir kadını!

Fakat çekmediği eza-cefa kalmamış. günün birinde, baş göz sarılı kahveye çıkıp Çavuşa rastlamış:

— Görüyorsun halimi! — Demiş.

— Bunun safa neresinde?

Postacı, bıyık altından gülmüş:

— Yahu! Sen ters anlamışsın. Benim bir karım İstanbulda, öbürü Ankaradadır. Ortalarında yani Eskişehirde yattığım geceler başımı dinlerim... Ben onu söylemiştim.

Bağdadlı dostlar da aynı mevzu etrafında kendi hikâyelerini anlattılar:

Adamın biri dört evli imiş. Karıları evin en üst kadında onu pataklamışlar. Biri bir kolundan, öbürü bir kolundan, biri bir bacağından, öbürü diğer bacağından yakalamışlar. Karga tulumba edip, nehre atmak üzere, taş merdivenlerden indirdikleri sırada bedbaht zevcin kafası basamaklara çarparmış: Tak! Tak! Tak!

Öleceğini anlamış.

Şöyle haykırmış:

— Bir daha dünyaya gelirsem ahdim olsun dört yerine beş karı alacağım. O da kafamı tutsun ki böyle bir felâkete uğramıyayım...

Vâ-Nû — Cumhuriyet

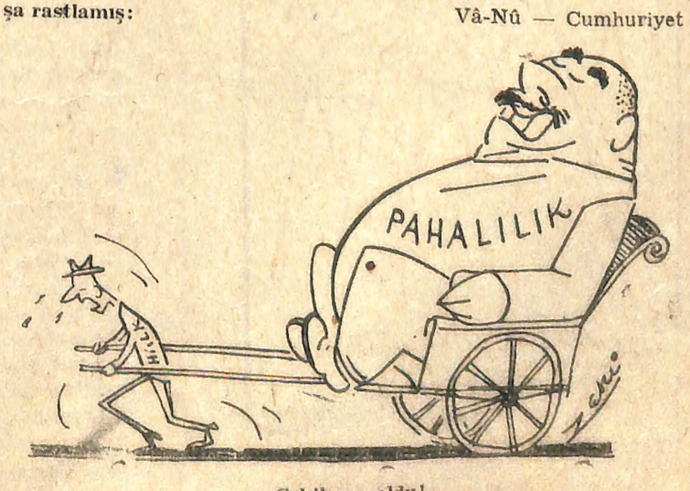

— Çekilmez oldu!..

Hardal Yiyen Köpek...

İKİ serseri, ikisi de yirmi dört saattir açtılar. Ağızlarına bir lokma bir şey koymamışlardı.

Birinci sınıf, büyük lokanta vitrinindeki yemekleri, balıkları, tatlıları seyrederken ağızlarının suyu akıyor, yutkunuyorlardı. Nasıl bir yolunu bulup ta karınlarını doyursalardı. İki serseriden açıkgöz olanı, camdan salonda yemek yiyenlere baktı. Şişman bir madam masada yemek yiyordu. Cins, iri bir köpek te, tıpkı bir insan gibi madamın yanındaki sandalyada oturuyordu. Köpeğin ayrı bir tabağı vardı. Madam hem kendi yiyor, hem köpeğini besliyordu. Açıkgöz serseri sağ elinin iki parmağını şaklattı,

— Tamam, dedi, ben zilliği kırmanın yolunu buldum.

Arkadaşının sormasına meydan bırakmadan lokantadan içeri girdi, madamın masasına oturdu. Garsona bir et suyu söyledi. Sonra madama,

— Köpeğiniz çok güzel madam, dedi. Madam, köpeğinin sevilmesinden memnun,

— Evet, kurttur, halis kurt... dedi.

Serseri,

— Ben köpeklere çok meraklıyım, dedi, pek çok köpek besledik. Evimde de şimdi üç tane kurt köpeğim var...

— Yaa... öyle mi?.. dedi madam. Köpek üzerinde konuşmağa başladılar. Bir ara serseri,

— Bu kurt köpekleri hardala bayılır, dedi.

Madam,

— Şaka ediyorsunuz, dedi.

— Hayır madam, ciddî söylüyorum. Kurt köpekleri iştahla hardal yerler.

Madam.

— Yanılıyorsunuz, dedi, katiyen yemezler.

— Yerler madam... Vallahi, billahi yerler.

— Yemezler.

— Pekâlâ... Mademki iddia ediyorsunuz, bahse girelim. Şimdi tecrübe ederiz. Eğer sizin köpeğiniz hardal yemezse, ben sizin ve köpeğinizin yediğiniz yemek paralarını ödeyeceğim. Eğerse yerse siz benim yemeğimin parasını verin.

— Ben köpeğimi bilmez miyim?.. Yemez diyorum size. Bahsi kaybedeceksiniz.

— Hayır... Siz kaybedeceksiniz... Madam bahse girmişti. Serseri bıçağın ucuyla bir hayli hardal aldı. Kurt köpeğinin kuyruğunu kal-

dırdı. Hardalı hayvanın kuyruk altına sürdü. Acı hardal, hayvanın gerisini yakmıştı. Köpek o acıyla kuyruk altını yalamağa başladı ve çarçabuk hardalı temizledi.

Madam şaşırmıştı. Ama bahsi de kaybettiği için, serserinin çarçabuk yiyip yuttuğu dört porsiyon yemeğin parasını da ödedi. Serseri madama teşekkür edip dışarı çıktı.

Camdan onu seyreden arkadaşı,

— Ulan, ne numara çevirdin? diye sordu. Açıkgöz serseri arkadaşına olayı anlatınca, o da tıpkı onun gibi parmaklarını şaklattı,

— Tamam, dedi, ben de zilliği şişirmenin yolunu buldum.

Açıkgöz serseri, arkadaşının arkasından,

— Ulan, karı bu sefer yutmaz! diye bağırdı ama, arkadaşı lokantaya dalmıştı bile... O da madamın masasına oturdu.

— Madam, köpeğiniz çok güzel!.. diye lâf attı. Madam,

— Evet, halis kurttur, dedi.

Serseri,

— Köpekleri çok severim, dedi, bu kurt köpeklerinin bir fena huyları vardır, hiç hardal yemezler.

Az önce, gözünün önünde köpeği hardalı yediği için madam:

— Yanılıyorsunuz, dedi, hem de bayıla bayıla yiyor.

— Katiyen yemez madam.

— Yer mösyö...

— Yemez diyorum Madam...

— Yer diyorum mösyö...

— Mademki bu kadar iddia ediyorsunuz, öyleyse bahse girelim.

— Nesine isterseniz mösyö...

— Eğer yerse ben sizin yemeğin parasını öderim.

— Yemezse, ben de sizinkini ödeyeceğim...

Madam yüzde yüzde bahsi kazanacağını biliyordu. Serseri bıçağa bolca hardal sürdü. Tıpkı az önce, arkadaşının yaptığı gibi köpeğin kuyruğunu kaldırdı, hardalı hayvanın gerisine sürdü. Hayvanın arkası yanmağa başladı. Fakat daha evvel yaladığı hardaldan ağzı da yandığı için, bu sefer sandalyeden yere atlayarak, yol keçesinin üstüne oturdu. Arkasındaki hardalı keçeye süre süre temizledi.

Bu sefer de bahsi kaybeden madam, ikinci serserinin de yemek parasını ödedi.

Şimdi madama,

— Köpeğiniz hardal yer mi? diye sordukları zaman, Madam,

— Evet, o haltı yer ama, akıllıdır, yalnız bir defa yer, benim gibi her zaman yemez, diyor.

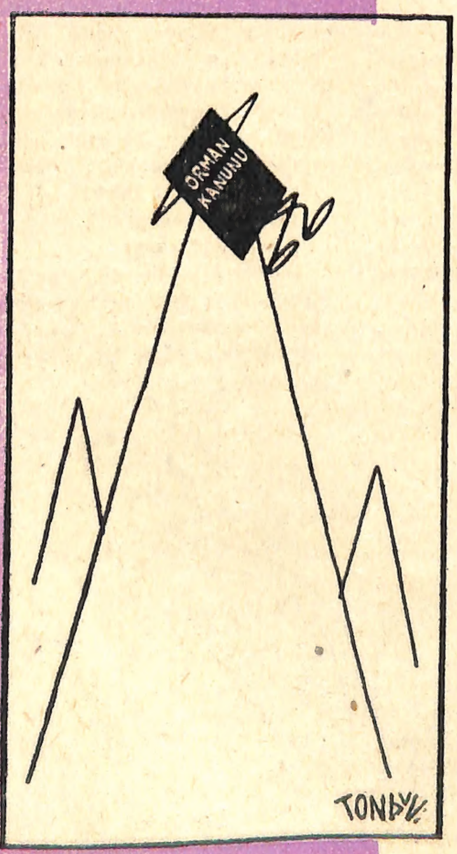

«Yüce dağ başında yatmış uyumuş!..»

Mesut bir evlenme

Sabri Hoşgörür'ün eski karısı, Ahmet Geniş'in sabık zevcesi, Mehmet Aldırmaz'ın üçüncü nişanlısı, Hüseyin Bıkar'ın eski refikalarından, Hasan Vazgeçer'in bir zamanlar hayat arkadaşı olan, Ali Döner'in eski eşi, Veli Gönülsüz'ün sabık refikası, ve Recep Boşver'den yeni ayrılmış bulunan Bayan Belma Bolver ile, şehrimizin tanınmış simalarından, Ayşe İştahsız'ın eski kocası, Fatma Bezer'in sabık zevci, Zehra Gelgeç'in ikinci nişanlısı, Hatçe Yapışkan'ın, Gönül Vermez'in, Leylâ Hoşhoş'un, Lâle Ballı'nın eski kocası Bay Rıza Dalgacı'nın nikâhları dün seçkin ve kalabalık bir davetli kütlesi huzurunda icra edilmiştir. Yeni evlilere kısmet açıklığı dileriz.

— Bu beyden şikâyetçiyim!..

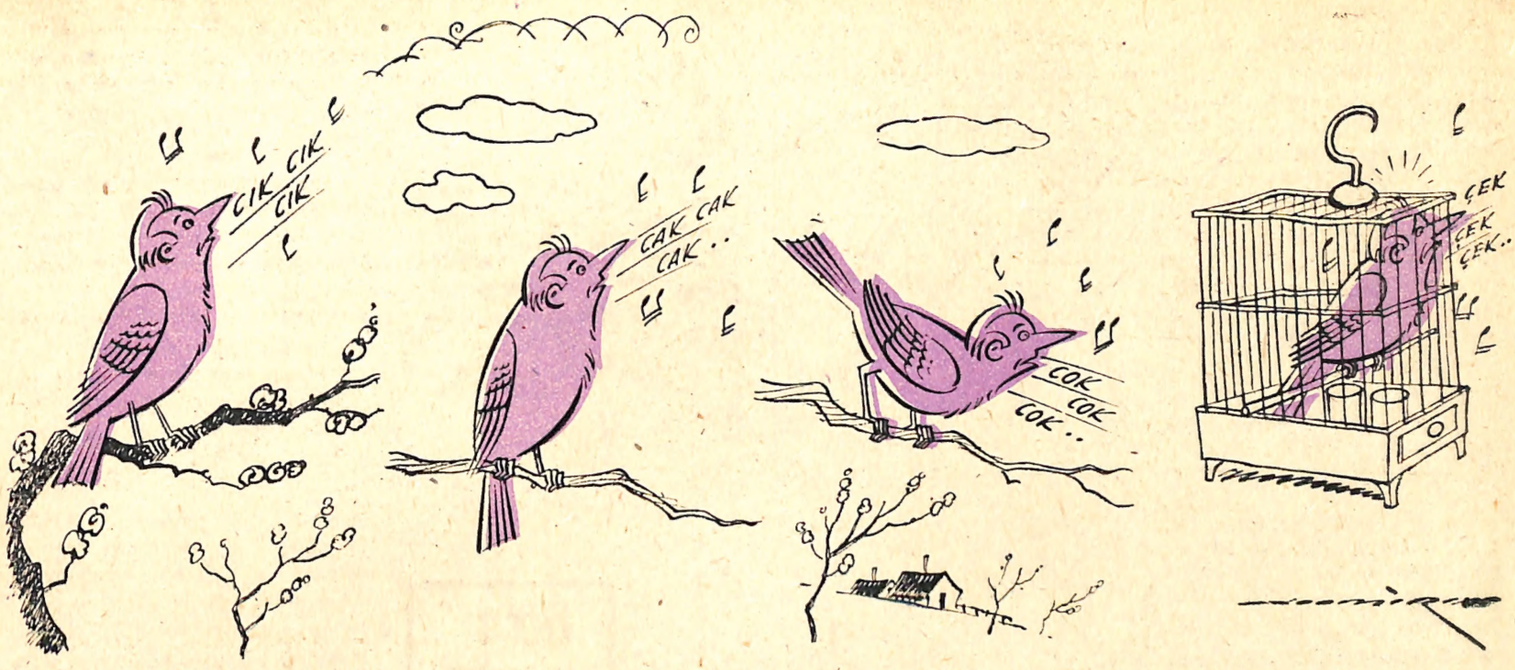

Bülbülün çektiği dili belâsıdır.

Büyük sözlere benziyen büyük laflar

Bir Fransız yazarı şöyle demiş: «Aşk mantara benzer. Zehirli olup olmadığını iş işten geçtikten sonra anlarız.»

Bu sözü Türkçeye şöyle çevirmeli: «Oy pusulası aşk mektuplarına benzer. Vaitlerin tutulup tutulmıyacağını kazığı yedikten sonra anlarız.»

★

Yine bir Frenk sözü: «Hayatta galebe çalmanın tek yolu, hayatı sevmektir.»

Bu sözü Türkçeye şöyle çevirebiliriz: «Muhalefete galebe çalmanın tek yolu, koltuğu sevmektir.»

Bir Frenk muharriri şöyle demiş: «Kadınlar o kadar yalancıdır ki, söylediklerinin aksine bile inanmayınız.»

Bu sözün Türkçesi şöyle olmalıdır: «Resmî ağızlar o kadar doğru söylerler ki, ancak onlar neyi tekzip ederlerse, onun aksine inanmalıdır.

★

Çok büyük bir söz: «Maymun ne marifet gösterirse göstersin, yine maymundur.»

Bunun Türkçeye nasıl çevrileceğini, siz benden iyi bilirsiniz.

BİR ÇARESİ VAR!..

Meşhur Amerikalı artist Orson Welles, Avrupa'ya gidince, bir dedikodu çıkarmışlar: Orson Welles, vergiden kaçmak için Avrupa'ya gitti...

Artist te buna karşı şu cevabı vermiş:

— Amerikada hiç kimse vergiden kurtulamaz. İntihar etmekten başka çare yoktur.

Bir çâre daha var, onu da artiste biz hatırlatalım: Türkiyeye gelip geniiiiş, büyüüüük pamuk tarlaları işletmek!..

KADIN

Meksikoda bir mühendis, 34 yaşında, uzun boylu, esmer güzel karısını, bir Kadillak arabasiyla değiştireceğini söylemiş. Bir tüccar fiyatı kabul etmiş, Kadillak'ı verip kadını almış.

Gazeteden bu hâvadisi okuyan bekâr,

— Ben işte bunun için bir türlü evlenemiyorum, dedi. Dünyada ne kadınlar var. Bir Kadillak ediyor. Öyle kadını bulsa, babam da evlenir. Nerede öyle kadın.

MARİFET

Sekiz senelik evli imiş. Çocuğu olmuyor diye karısını boşamağa kalkmış. Kadın boşanmak istememiş. Çocuğun olmuyorsa kabahat benim değil, demiş. Bizim bildiğimiz çocuğu ne yalnış başına erkek, ne de yalnız başına kadın yapabilir. «Çin işi Japon işi, bunu yapan iki kişi, biri erkek, biri dişi...»

Demezler mi?

Kadını doktorlar muayene etmişler, sekiz senelik evli kadın kız oğlan kız çıkmamış mı?..

Meğer koca, piyango bileti almadan büyük ikramiye çıkmasını bekliyormuş. Bir de üstelik,

— Ne acaip şey?.. diye buna şaşmış.

Şaşar a... Öbür türlü, çocuğu her kadın doğurur, marifet onu kız oğlan kızken doğurmak...

İKİ SERSERİ :

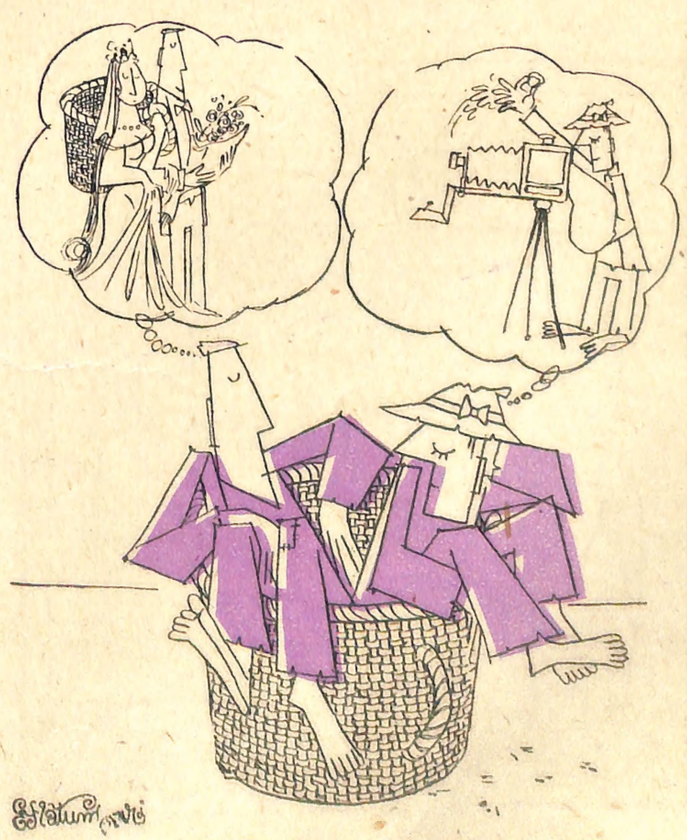

İki Hayal!.

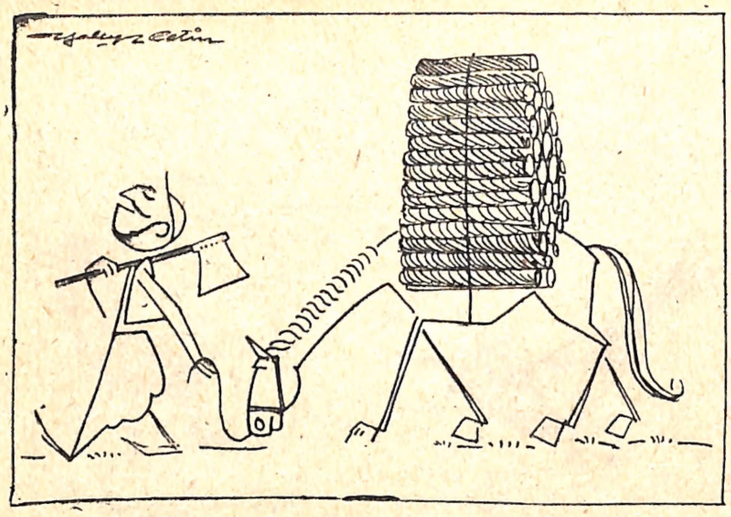

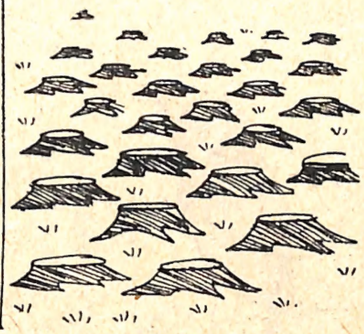

AT SENİN ..... MEYDAN SENİN ...

Bir Hayvan Masalı

İNEK KATIR ve EŞEK!

EVVEL zaman içinde, kalbur saman içinde, deve tellâl iken, sıçan berber iken, ben anamın beşiğini tıngır mıngır sallar iken, Bekri Mustafanın Şeyhülislâm, İncili Çavuşun Kazasker, Karagözün sadrâzam olduğu bir memlekette bir padişah varmış. Bu sultanın eğemenliğindeki memleket güllük gülistanlıkmış. İnsanların, ardlarına batan rahattan başkaca bir dertleri yokmuş. Gel zaman, git zaman, ne olmuşsa olmuş, Allah vermesin, tarifsiz bir kıtlık baş göstermiş. Bir zamanlar yediği önünde, yemediği ardında insanlar, bir dilim kuru ekmeğin dertlisi olmuşlar.

Padişah bakmış ki kıtlık halkı kırıp geçirecek, açlıktan insanlar ayaklanacaklar, tahtını başına geçirecekler, insanları oyalamak, hastalıklarını, dertlerini, açlıklarını unutturmak için bir çare düşünmüş.

— Ey ahali!.. Duyduk duymadık demeyin! Her kimin mülk-ü devlete hizmeti, vatana yararlığı olmuşsa padişahımız efendimiz, onlara nişanlar verecek!..

Diye bağıran, sokak sokak, köşe bucak çığırtkanlar çıkartmış. Herkes, açlığı, derdi, borcu unutup nişan almak sevdasına tutulmuş. Körük gibi şişirilen göğüsler üzerinde nişanlar sallanmağa başlamış. Bu ara, padişahın fermanını duyan bir inek de bir yüksek hizmet nişanı almağı aklına koymuş.

Açlıktan böğrü böğrüne çökmüş, karnı kaburgasına yapışmış inek koşa koşa sarayın kapısına gelmiş. Kapıcıbaşıya:

— Padişaha haber verin, demiş, kendisini görmek istiyorum.

Savmak istemişlerse de:

— Padişahı görmeden, bu kapıdan bir adım bile atmam!..

Diye direnince:

— Haşmetmeap, bir inek bendeniz ziyaretinize geldi!..

Diye haber vermişler. Padişah ineği huzuruna kabul edip:

— Böğür bakalım, ne böğüreceksin?

Diye sormuş. İnek:

— Sultanım, ben nişan almak istiyorum, demiş.

Padişah:

— Hangi hakla?.. demiş, sen ne yaptın? Memlekete ne hayırın dokundu? Millete ne yararın oldu ki, sana nişan verelim?

O zaman inek:

— Efendimiz, diye söze başlamış, bana nişan verilmesin de kime verilsin?.. Etimi yersiniz, sütümü içersiniz, mememi sağarsınız, oğlumu iğdiş eder öküz yaparsınız, gübremi, kemiğimi bile kullanırsınız. Derimi yüzer kösele yaparsınız. Bir teneke nişan almak için daha ne yapayım?

Padişah, ineği haklı bulmuş. Padişahın buyruğu ile ineğe ikinci dereceden bir nişan verilmiş. İnek sevinçle oynıya oynıya saraydan dönerken yolda katırla karşılaşmış.

— Selâm inek kardeş!

— Nereden geliş?

İnek, katıra saraya gidip padişahtan ikinci dereceden nişan aldığını söyleyince, katır da heveslenmiş, dörtnala doğru saraya varmış.

— Padişahımız efendimizi göreceğim, demiş.

İskeleti çıkmış katırı dehlemek istemişlerse de, baba mirası inatçılığiyle direnince, durumu padişaha iletmişler. Padişah:

— Katır kulum da gelsin!..

Demiş. Katır huzura varınca, el etek öpmüş, padişaha nişan istediğini söylemiş. Padişah sormuş:

— Ne yaptın ki, nişan istiyorsun?

— Daha ne yapayım?.. Savaş olur, topunuzu tüfeğinizi sırtımda taşırım. Barış olur çoluğunuzu çocuğunuzu arkamda taşırım. Ben olmasam işiniz temelli bitiktir.

Padişah, katıra da birinci dereceden nişan verilsin, diye buyurmuş. Katır bu sevinçle giderken, eşekle karşılaşmış.

— Selâm katır kardeş!

— Selâm eşek kardeş!

— Nereden böyle?

Katır başından geçenleri bir bir anlatınca eşek:

— Dur öyle ise, ben de gider padişahtan bir nişan alırım.

Diye saraya koşmuş. Saray koruyucuları, deh demişler, çüş demişler bir türlü eşeği atlatamayınca padişaha:

— Zat-ı fehametmeâp efendimizi eşek kulunuz görmek ister!

Diye bildirmişler. Padişah eşeği kabul buyurmuş.

— Ne dilersin? Diye sorunca, eşek de dileğini bildirmiş.

Gazaba gelen padişah:

— İnek, etiyle, derisi ile, sütü ile, gübresiyle bu memlekete hizmet etti, demiş. Katır dersen, o da savaşta silâhımızı, cephanemizi, barışta yiyeceğimizi, giyeceğimizi taşıdı, bu vatana hizmet etti. A eşekoğlu eşek! Sen ne halt ettin ki, utanmadan huzuruma gelmiş, bir de benden nişan istiyorsun?

O zaman eşek keyfinden sırıtarak:

— Aman padişahım, demiş, zat-ı haşmetpenahilerine en büyük hizmeti biz eşek kulların yapmıştır. Eğer senin, benim gibi milyonlarca eşeğin olmasaydı, hiç bu taht üstünde saltanat sürebilir miydin?

Padişah, karşısındaki eşeğin, öyle her eşek gibi teneke nişanla gözü boyanacak takımından olmadığını anlamış da:

— Ey eşek kulum, senin yüksek hizmetini karşılıyacak bir nişanım yok. Sana ölünceye kadar beylik ahırından her gün bir çuval saman bağladım, demiş.

NATÜRMORT!..

GÜNAH SEVAP!

AHLÂK zabıtası memurları Aksarayda randevuculuk yapan bir kadını yakalamışlar. Hem patron, hem de sermaye olarak çalışan kadının uygunsuz vaziyette suç üstü yakalandığı odada bir cami maketi, duvarlarda bir çok dini levhalar asılı imiş.

Kadın, fazla dindar olduğunu geçim sıkıntısı yüzünden fuhuş yaptığını, günahlarını affettirmek için de gece gündüz Allaha yalvardığını söylemiş.

Şu zavallı kadıncağız, resmî ağızlar tarafından hayat seviyesinin yükseldiği söylenen memleketimizde canlı bir refah sembolüdür.

Bir günahkâr kadın günün birinde evlenince tövbe istiğfar edip, eski kötülüklerinden elini eteğini çekmiş, yıllarca namuslu bir aile kadını hayatı yaşamış. Kocasının seyahate çıktığı bir gün kadın da, içinden hiç bir kötülük olmadan, alış veriş için sokağa çıkmış. Yolda eski hayatının arkadaşlarından bir kapı yoldaşına rastlamış. Hâl hatır sorduktan sonra:

— Bugün bütün eski arkadaşlar toplanıp eğleneceğiz, hadi sen de gel, demiş.

Kadın:

— Olmaz, gelemem... Ben artık tövbe ettim, falan filân demesine de arkadaşı:

— Canım kadın kadınayız. Bizden başka kimse yok. Sen bir kenarda otururşun. Eski günleri anlatırız.

Diye fazla ısrar edince kabul etmiş. Beraber toplantı yerine gitmişler. Bütün eski ahbaplar orada. Gülüp söylemeğe başlamışlar, eski günleri anmışlar. Derken ortaya rakı çıkmış:

— Hadi Fatmânım!.. diye tövbekâr kadına da uzatmışlar. O reddetmiş. Bu sefer:

— Aman Fatmânım, sen eskiden ne güzel çiftetelli oynardın.. Haydi kalksana...

Zamanında Fatmanın çiftetellisi, göbek atışı dillere destanmış. Kolundan tuttukları gibi kadını ortaya çıkarmışlar, utlar, tefler de başlamış âhenge... Ama, zavallı Fatmânımın içinde bir yandan da Allah korkusu olduğu için, sağa kırıp göbek atarken, «Allahım günah yazma!..» sola kıvırıp göbek atarken:

— Allahım günah yazma!.. diye yalvarırmış. Oyun bitmiş, alkışlar arasında yerine oturmuş ama, kanı da bir kere oynamış. Arkadaşları:

— Canım bir kadehten bir şeycik çıkmaz, hadi çekiver!.. deyince, eskisi kadar nazlanmamış. İçinde de Allah korkusu... Kadehi yuvarlayınca kanı ateşlenmiş.

— Hadi Fatmânım!..

Fatma oyuna kalkmış. Ama günah işlediğini de bildiği için, hiç olmazsa Allahla pazarlığa girmeyi düşünmüş. Bir yana göbek atarken, «Allahım, bunu yaz!» dönüp öbür yana göbek atarken: «Allahım, bunu yazma!..» diye yalvarırmış.

Yine oyun bitmiş ama, içki, oyun, çalgı Fatmânımı büsbütün çileden çıkardığı için, bu sefer hiç ikram beklemeden:

— Doldurun kadehi!.. diye bağırıp, bir kaç tek yuvarladıktan sonra çıkmış ortaya, başlamış oyuna. Artık iyice günaha battığını, Allaha yalvarmanın da faydasız olduğunu bildiği için, hem göbek atar, hem de:

— İster yaaaz, ister yazma!.. İster yaz, ister yazma!.. dermiş.

Aksarayda uygunsuz vaziyette yakalanan kadının odasına, cami maketi, duvarlarında dinî levhalar varmış. Kadın, geçmiş sıkıntısı yüzünden günah işlediğini, dindar olduğu için de Allaha günahlarını affetsin diye yalvardığını söylemiş. Demek ki, kadının ifadesinden anlaşıldığına göre, refah seviyemiz:

— Allahım bunu yaz, bunu yazma!.. devrinde.

Bir de refah seviyemiz yüksele yüksele:

— İster yaaaz, ister yazma!.. devrine girersek, işte o zaman hapı yuttuk demektir.

YAZISIZ!..

●

CEZA!

Bir toplantıda, güzel severlerimizden bay Malûm, İstanbulun Ginası diye anılan bir genç kızı, tenha bir köşeye sıkıştırmış.

— A şeker kız, şimdi seni öpsem ne yaparsın?..

Güzel kız, sükûnetle cevap verdi:

— Hemen şu ileride duran annemi çağırır: «İşte damadın!» diye takdim ederim!..

DAYANAMADI

Radyoevinin temsil salonunun tavanı çökmüüş. Çökeeeer, çöker.. Ben her zaman söylerim söylerim de anlatamam. Bizler, taştan bile dayanıklı insanlarız. Baksanıza, radyodaki temsillere taşlar, duvarlar bile dayanamadı da, sonunda çatladı işte...

☆

DERS

Yugoslav başbakan yardımcısı Aleksandr Rankoviç, Belgrad Üniversitesi Hukuk Fakültesine yazılmış. Mareşal Tito da felsefe dersleri alıyormuş.

Eskiden çocuklara,

— Oku, oku da adam ol!.. derlerdi. Demek ki, okuyup adam olmıyanlar; adam olduktan sonra okuyorlar.

— Adam ol, adam ol da oku!..

Bizim felâketimiz şurda: Ne okuyup adam oluyorlar, ne adam olup okuyorlar. Yoksa hesap okuması lâzım gelen ne kadar çoook adamımız var Hepsi de maşallah koskoca adam!..

☆

NERDE O GÜNLER?

Kızı almış, sinemaya atmış, bir köşede filmden faydalanarak yiyordu. Arkadan biri omuzuna dokundu:

— Oğlum, dedi bir ses, insan bu vaziyette sinemaya gelmez, otele gider...

Delikanlı hemen geri döndü:

— Ne olur bir daha söyleyin, belki kız razı olur!

Haftanın

ALÂMET

Göz doktoru, hastasını muayene etti:

— Sahiden de ileri derecede miyopsunuz. Yani uzağı göremiyorsunuz. Ama bunun nasıl farkına vardınız?

Hasta anlattı:

— Sokakta rastladığım güzel kadının karım olduğunu farkedemediğim gün anladım!

●

İZAHI KOLAY

Umum müdür, yeni aldığı dak tiloya baktı:

— Şaştım, dedi, önceki işinizden ayrılırken size verilen belge harikulâde lehinizde. Buna rağmen orada yalnız iki ay kalmışsınız?

Güzel kadın, cilveli bir kahkaha attı:

— Anlamadınız mı? dedi. Bana bu belgeyi patronum verdi. Beni işten çıkartan ise karısıydı!

●

KESTİRME CEVAP

Reşat Nuri Güntekin'e, Şehir Tiyatrosunda oynanmak üzere genç bir hevesli, bir piyes getirdi. Üstad eseri dikkatle okumak sabrını gösterdikten sonra çocuğa şu güzel nasihatı verdi:

— Bence böyle saçmaları bırak... Meşhur olduktan sonra nasıl olsa yazarsın, kimse ses etmez, ayni keramet zannederler. Ama başlangıçta, güzel şeyler yaz...

●

İÇMEZLER

Sigarayı yeni bırakmıştı ve eşini dostunu da bırakmağa teşvik ediyordu:

— Haberin yok senin, diyordu. Bir sigarada bir öküzü öldürecek kadar nikotin zehiri var.

Arkadaşı onun sırtını okşadı:

— Aldırma, dedi, öküz milleti zaten sigara içmez!

●

ALIŞ VERİŞ

Sosyetenin geçkin güzellerinden birini çekiştiriyorlardı. Gülseren:

— Hâlâ erkeklerle alışverişi var... Ne dersiniz? diye sordu. Zerrin:

— Elbette... Ama tam bir alış veriş, dedi, çünkü âşıklarını satın alıyor!

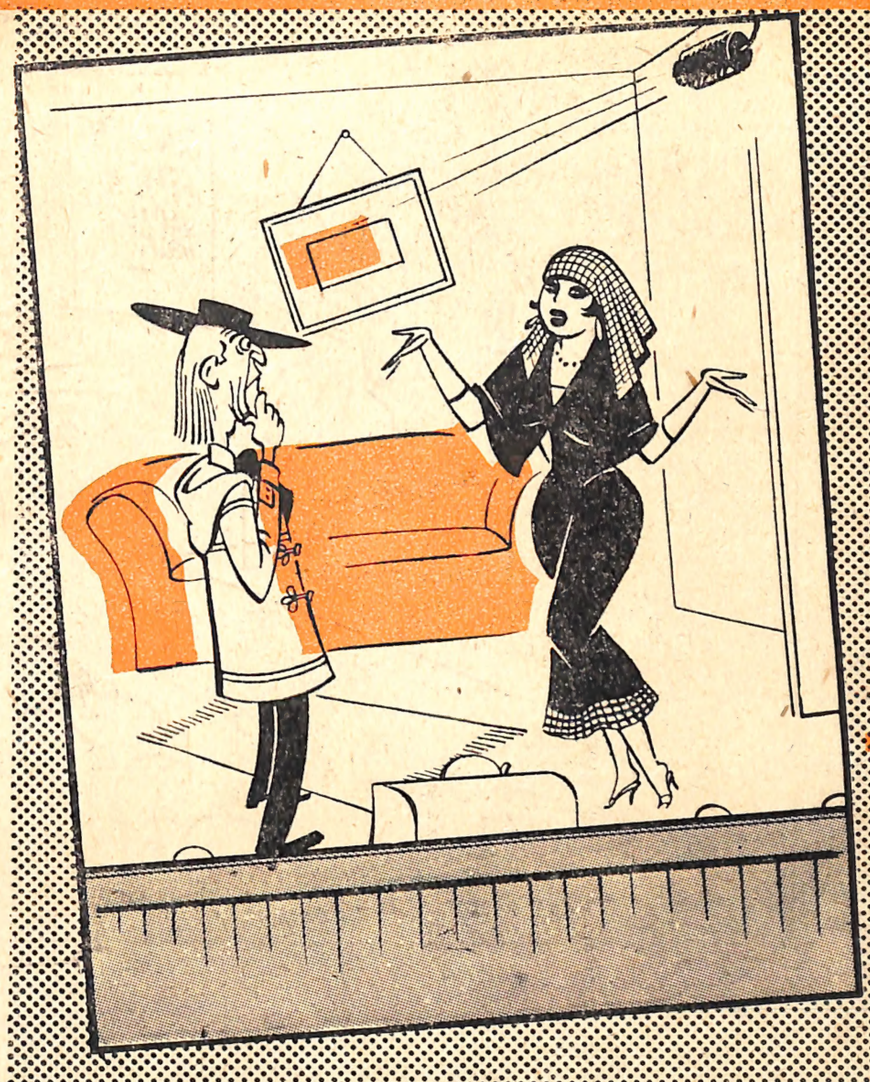

Çarşaf yasağı ka

EVE bir misafir geliyor. Lâf arasında soruyor:

— Şekeriniz var mı?

— Olacak. Dün bir kilo almıştık.

Misafir kasıklarını tuta tuta gülüyor.

— Siz deli misiniz? Ayol bir kaç çuval şeker alıp atın bir kenara. Yakında piyasada şeker kalmıyacak.

Bir kaç kilo değil, bir kaç çuval...

Bir ahbap geliyor.

— Aman, diyor, gaz aldınız mı?

— Evde bir teneke var...

— Ayol, gaz gelmiyecek artık, kırk elli teneke alıp, koyun bir kenara...

Bir arkadaş geliyor.

— Çayınız var mı? diye soruyor.

— Var. Daha demin bir paket aldık.

Saflığımıza gülüyor.

— Aman, vakit kaybetme hemen yirmi, otuz paket çay al... On beş gün geçmez çay ortadan kalkacak...

Bir dostumuz,

— Fasulye, diyor, hemen beş on çuval fasulye alın, pek sağlam yerden haber aldım, fasulye pahalılanacak.

Bir tanıdık geliyor,

— Sabununuz var mı? diye soruyor.

— Var, diyoruz, bir kaç kalıp olacak...

Dostumuz bağırıyor:

— Hangi bir kaç kalıp?.. Siz çıldırdınız mı? Dünyadan haberiniz yok. Herkes bakkallardan sabun topluyor. Eğer bulabilirseniz, vakit kaybetmeyin, on beş, yirmi çuval sabun alın!..

Komşulardan biri,

Açıkgözl

— Kimseye söylemeyin, yakın
teneke zeytinyağı alın!..

Eğer eşi dostu dinlesek, bizi
deposu haline gelecek; biz de otu
ına düşeceğiz. Bereket versin pa
ın kilo zeytinyağı, üç kalıp sabu
şekerle idare ediyoruz. Ama bir n

— Şekeriniz var mı? diye so
— Üfüüüv!.. Dolu, karyolanın
— Gaz var mı? diyenin lâfın
— Yüz varil gazımız var çok
Karşımdaki:
— Çay... derken,
— Dolu, diyorum, beş yüz pak

Lâfa bakın yâni, «atıver bir k
bir kilo, iki kilo değil, çuval çuva
eşya...

Eğer, mallar pahalılanıyorsa,
sa, bunun sebebi ne muhalefetin
programsızlığı; ne de iktidarın za

Şakaları

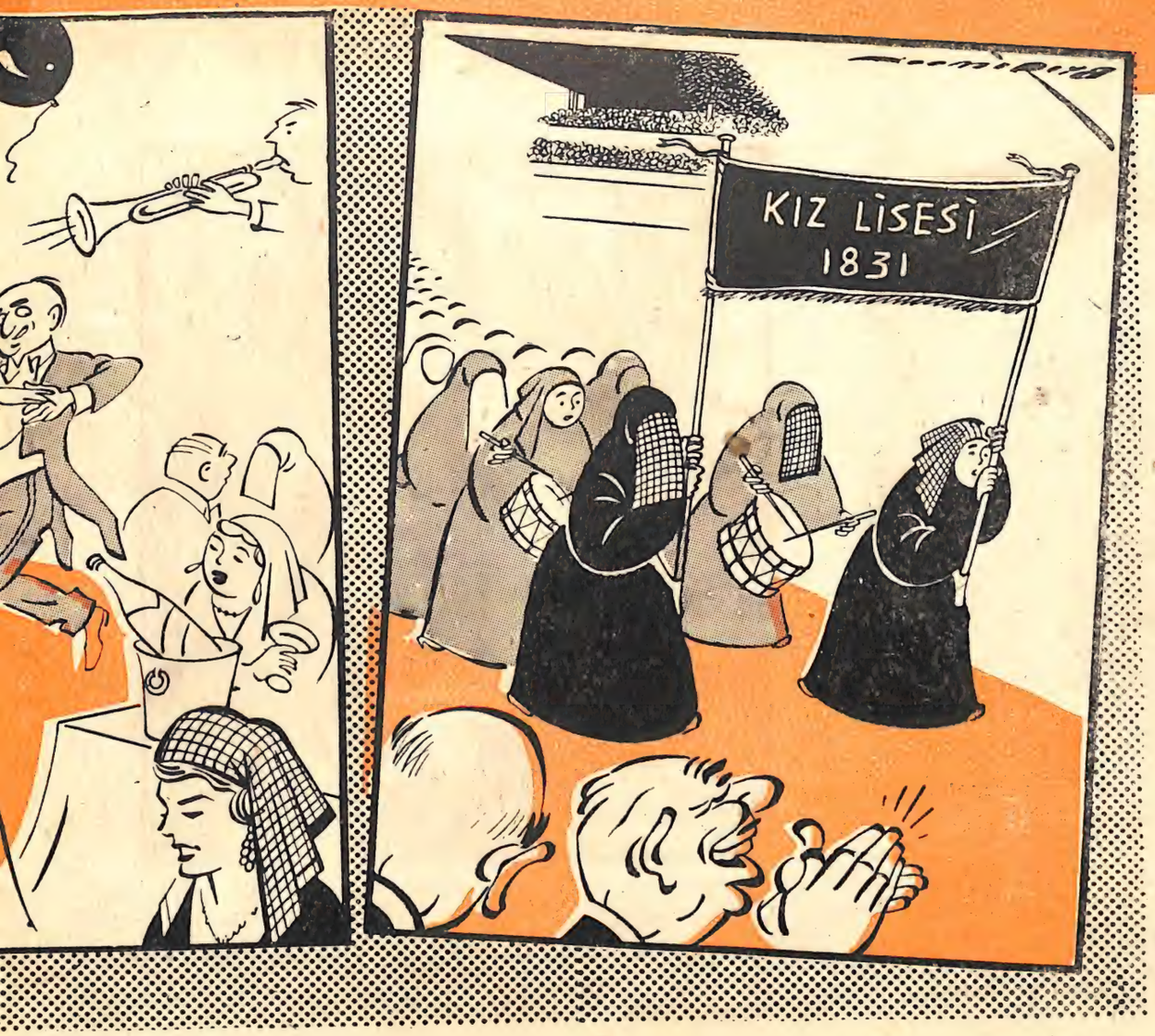

O DEĞİL

Grace Kelly'nin düğününü görmek için Montecarlo'da top lanmışlardı. Hava güzeldi ve herkes denize giriyordu. İki şık ve güzel kadın, yüzlerine gazete ler örtmüş olarak uzanıp yatan adamlardan birinin başında durdular. Kadınlardan biri:

— Hayır, dedi, bu kocam değil...

Öteki, adamın bacaklarını yokladıktan sonra:

— Hakkın var, diye tasdik et ti, senin kocan değil!

●

HAKKI VAR

Genç şair,, son şiirini okuyor du:

— Ve dokuz eşek... hep birden... bana güldüler... avaz avaz...

Bu şaheseri dinliyenlerden Çolpan İlhan, yüksek sesle bağırdı:

— Hakları var tabii...

●

CEZA

Açık bir talim uçağında pilotluk eden arkadaşı, onu ve karısını gezmeğe götürecekti. Lâkin havada kendisini rahatsız etmesin diye, her söyliyeceği kelime için beş lira ceza usulü koydu. Uçağa bindiler. Pilot, havada mümkün olan bütün cambazlıkları yaptı. Lâkin öteki boyuna onun omuzunu tutuyor: «KKKKK... DDDDD» diye acaip sesler çıkarıyordu. Yere inince pilot adamın yakasına yapıştı:

— Haydi ne söyliyeceksen söyle de kurtul... Yere indik. Ceza yok artık...

Bunun üzerine adam bir nefeste söyledi:

— Karım uçaktan düşmüştü!.

●

SAHTE İNCİLER

Bayan S. kocasiyle Beyoğlundan geçerken bir kuyumcu dükkânının önünde durarak vitrindeki incilere içini çekerek seyretmeye başladı. İşin vahametini anlayan kocası:

— Onlar yalancı inci S. ciğim. Ben sana ikramiye aldığımız zaman bunların sahicisini alırım, dedi.

Kadın, mânalı mânalı kocasının yüzüne baktı:

— Ziyanı yok, sen onları al, ben de senin kadar yalan söylemesini beceremez miyim zannediyorsun!..

ıl edilmezse !..

zeytinyağ pahalanacak, beş on

iki odalı küçücük evimiz erzak
ık için çoluk çocuk otel odalanız yok ta yine eski düzen yabir paket çay, iki yüz elli gram
afir gelip te,
ı mu,
ltı şekerle dolu... diyorum,
ğzına tıkıyorum,
ükür...

çay alıp attık bir kenara...
ara!». Bir kenara atılacak olan
sandık sandık, teneke teneke

r bazı mallar ortadan kalkıyorınnettiği gibi yalnız iktidarın
ettiği gibi muhalefetin mitingi,

nutukları... Bu düpe düz tüccarın, idhalâtçının reklâmı... Meselâ zeytinyağı fabrikatörü, baktı ki işler durgun, hemen ortaya bir haber yayıyor:

— Aman kimseye söylemeyin, yakında zeytinyağı pahalanacak, hemen beş on teneke al!..

O ona, o ona, bir zeytinyağ alış verişidir başlıyor. Derken sabuncu, derken pirinççi... Gazetelere yüz binlerce lira ilân parası verseler böylesine reklâm yapamazlar.

Biz de enayiler gibi, aman falan kalmıyacakmış, aman filân pahalılanacakmış diye birbirimize giriyoruz, bir hara güredir gidiyor.

Biz yine neyse ne, aman ortadan kalkacak, aman pahalılanacak diye, üç dört kürk birden, bir kaç otomobil birden alanlar, dört beş apartıman birden yaptıranlar var.

Sonunda tabii pahalılanıyor da, ortadan kalkıyor da...

Ben kendi hesabıma hiç bir şey istif edemiyorum, param yok. Ama geçende pahalılanacak diye bir tedbir aldığımı itiraf ederim.

Harbiyedeki evimden Cağaloğlu'na hergün otobüsle gider gelirim. Geçen gün otobüse bindim, bir daha inmedim. Otobüste, Beyazıtla Maçka arasında sekiz defa gittim geldim. Her seferinde bilet kesen biletçinin dikkatini çekmiş,

— Affedersiniz, sekiz sefer gittik geldik, arabadan inmediniz, nereye gideceksiniz? diye sordu.

— Son sefere kadar inmiyeceğim, dedim.

Şaşıran biletçi,

— Neden? diye sordu.

— Haberin yok mu? dedim, sakın kimseye söyleme, otobüs biletleri pahalılanacakmış ta... Ucuzken kırk elli sefer bineyim...

Bu da bir açıkgözlük değil mi?..

Sedat Nuri

NİŞANTAŞINDA :

— Anne bak, Darülâceze tenezzühe çıkmış!..

Bayan — Affedersiniz bay, erkeklerin ayakta kalmasına tahammül edemem!..

Yeni hizmetçi — Zayıflamak için sabah sabah güllle kaldırmaktansa kömürlükten odun kömür getirseniz daha faydalı olmaz mı?..

Süprüntücü — Bereket versin ki, şehirliler evlerinde köpek besliyorlar... Ya bizim köylüler gibi manda besleselerdi, halimiz ne olacaktı?..

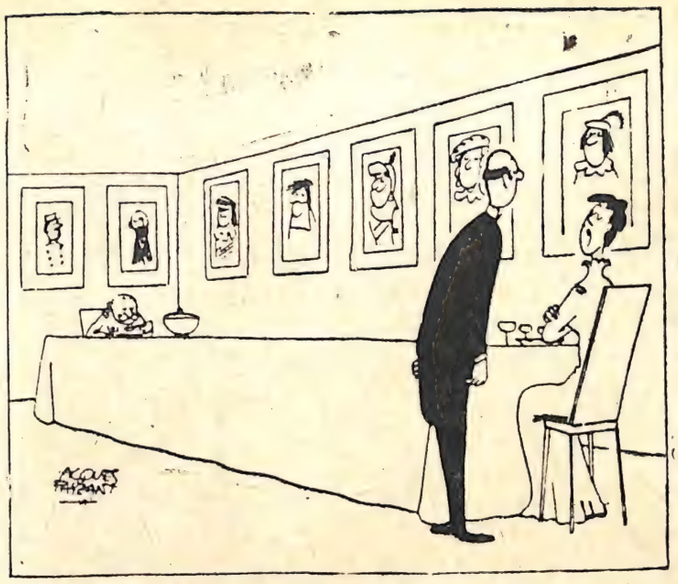

— Generale sorunuz: çorbayı beğenmişler mi?..

— Fransız —

YAZISIZ!..

— İtalyan —

— Kömürcü!..

— Fransız —

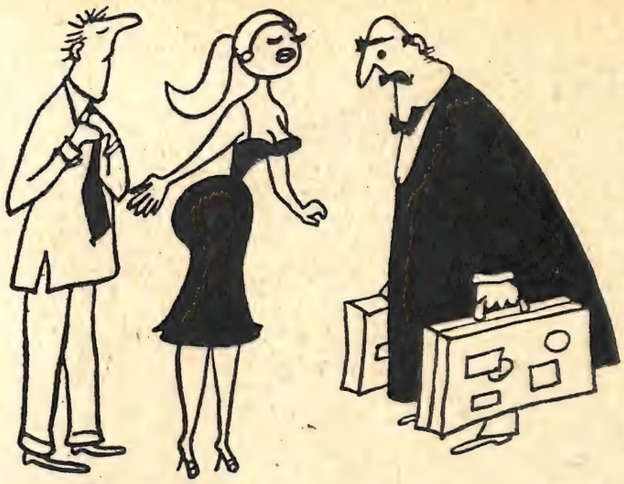

Arkadaşlık Uğruna!

SEBASTİEN Vérpilé kapıma dayandığı zaman da sabahın yedisiydi.

— Merhaba, dedi, bana bir iyilik edeceksin... Biliyorsun ki benim bir sevgilim var. Güzel, şirin, tadına doyulmaz bir sevgili. Adı da Gilberte. Tek kusuru evli olması. Buna mukabil kocasının, yani Pincerat'nın da tek meziyeti ömrünü ticaret kasdiyle seyahatte geçirmesi. Dün bir aksilik oldu. Tam ben Gilberte'le meşgulken, Lille'de veya Carpentras'da olması icabeden Pincerat çıkageldi.

— Hapı yuttun, desene...

— Orası bir şey değil. Vakit gecenin saat onu. Bereket biz Gilberte'le derlenip toplanmış vaziyetteyiz. Buna rağmen koca, bizi öyle dikizliyor ki, gecenin bu vaktinde evinde bulunuşumun sebebini izah etmek gerekti. İzah yolunu da Gilberte buldu:

— Hayatım, dedi, böyle erkencecik döndüğüne ne kadar sevindim bilemezsin. Artık buraya yerleşeceğini de bildiğimden sevincim iki kat oluyor. Düşün ki dostumuz, gecenin bu vaktinde, boşalacak bir apartıman adresi vermek için bize kadar yorulmuş. Ne iyi çocuk değil mi? Ne zamandır zaten bir ev arıyorduk...

Benim halimi hiç sorma. Neyse, o bu sözleri söyleyinceye kadar az çok kendimi toparladım. Tabii Pincerat'ya münasip bir adres bulup vermek lâzım geldi.

Bunları söyledikten sonra Vérpilé, besbelli kendisini güç durumdan kurtulduğu için tebrik edeyim diye duraladı ve fırsattan istifade biraz nefes aldı.

— Vallahi aşkolsun, dedim. Becerikli herifsin vesselâm. Ama bu işde benim sana ne hayrım dokunacak, onu kestiremiyorum bir türlü.

Vérpilé bir an tereddüt etti, sonra:

— Gilberte'in kocasına senin apartımanı salık verdim, diye devam etti. Anladın mı? İlk aklıma sen geldin, n'âpayım... Sıkışık durumdaydım.

— Yani ne zannediyorsun? Sen fingirdiyeceksin diye ben evi başkasına bırakıp köprü altında mı yatıp kalkacağım be?

— Yok canım, ne münasebet... Bak ne yapacaksın şimdi. Pincerat sana gelince kapıyı açarsın. Yanlışlık olmuş dersin. Maksat benim kendisine yol göstermiş olmam. Evlerine gidişime bir sebep lâzım değil miydi ya? İşte bu sebep gerçekmiş desin, yeter. Yalnız sen adamı biraz oyala. Ağırla bir iki saat kadar ki, bu müddet zarfında biz de Gilberte'le nefes alalım azıcık... Ha? Ne dersin? Canım, akıllı adamsındır sen, idare ediver vaziyeti. Arkadaşlık böyle günde belli olur, oğlum...

Vérpilé vurdu kapıyı, çekti gitti. Aradan iki saat geçmiş, geçmemişti. Pincerat denen adam kapıya dikildi.

— Bayım, dedi, bir apartıman arıyorum... Dostlarımdan biri, sizin dairenin boşalacağını haber verdi. Onun için geldim. Her halde anlaşırız.

Vérpilé bana «akıllı oğlansındır» demişti. O anda aklımdan şimşek gibi bir fikir geçti:

— Bayım, dedim, bu işde bir yanlışlık var. Gerçekten de ben apartımanı devredeceğim ama, eşyasiyle... Kabul ederseniz ne âlâ...

— Aallah Allah... Bana böyle söylemedilerdi. Ne istiyorsunuz?

— Bil milyon frank...

Pincerat'nın gözleri yuvalarından uğradı:

— Bu külüstür daireye mi bir milyon istiyorsunuz? Siz çıldırmışsınız! Ama alacağınız olsun. Ben size vurgunculuk nasıl olur, gösteririm...

Vurdu kapıyı gitti. Gerçekten de dediğini yaptı: bir saat sonra, komiser beni çağırttı. Hakkımda ihtikârdan dolayı şikâyet varmış. Şaka yaptım diye onu atlatırken telefonla hastahaneden aradılar. Vérpilé'nin sesiydi bu ve topu topu iki kelime söyledi:

— Allah belânı versin, namussuz herif!

— Bernard Gervaise —

— Galiba kocam geldi... Allah vere aksiliği üstünde olmasa!...

Bir Çekme Meselesi

HİKÂYE

ORDİNARYÜS Profesör H. M., kızını evlendirmişti nihayet. Bu kızı yetiştirmek için neler çekmemişti zavallı. Hani o çilesiyle İstanbul'a belediye reisi bile olabilirdi. Ama, başarmıştı. Çünkü Nurcan Allah için eşsiz, misilsiz bir kızdı. Lepiska sarı saçlar, incecik bir bel... Saçtan bele ne çabuk indiğime sakın şaşmayın. İkisi arasındakileri anlatmağa kalksam derhal mecmuayı kaparlar. Öyle müstehcen filân diye değil... Hayır, yalnız o kadar güzel ki, gereği gibi tasvir edersem bütün kız anaları evlâdımızı kocasız bırakıyorsunuz, erkekler bu yazıyı okudukları için hep o biçim kız arıyorlar diye bizi mahkeme mahkeme süründürürler...

Nurcan'ı kim aldı dersiniz? Ordinaryüs Profesörün asistanı... Ya kışıklı çocuktu hani. Hocasına lâyık da bir talebeydi. Canını feda edercesine çalışır, böylelikle o büyük ilim adamı sadece unvanının üstüne kuluçkalanmış olarak kalır, büyük şöhreti, asistanının sayesinde gölgelenmezdi... Ona kız vermiyecekti de kime verecekti ki?

Nurcan'ın tek bir kusuru vardı sadece: son derece saftı. Üstelik evlilikten de korkuyordu dehşetli. Öyle ya... Kimbilir başına neler gelecekti!.. Haydi, inanmayın buna da.. Zamanımızda gerçekten on yaşını dolduran kızlar evlilik konusunda yetmişlik ihtiyarlara bile bilgi ve görgü cihetinden taş çıkarıyorlar. Canınız isterse inanırsınız. Ben de size zaten bir hikâye anlatıyorum.

Nurcan'la kocası nikâh kıyılır kıyılmaz hemen balayı seyahatine İstanbul'a yakın şirin bir turistik şehire gittiler. Otele yerleştiler. Genç asistan -ismi lâzım değil- biraz dışarı çıktı. Karısı da, oda hizmetçisinin yardımiyle soyunup dökünmeğe başladı. Hizmetçi kadın uyanık bir genç kızdı. Nurcan'ın halinden birşeyler sezinledi:

— Bir üzüldüğünüz şey var ama sizin, anlıyamıyorum bir türlü... diye lâf açtı.

— Sormayın, dedi Nurcan... Daha bugün evlendik. Ben de bu mevzuda hiçbir şey bilmiyorum...

— İnanmam vallahi...

— Canımız isterse inanın. Ama böyle. Dehşetli de korkuyorum.

Hizmetçi bir an düşündü:

— Kocanız da pek yakışıklı adam. Kuvvetli de...

— Öyle...

— İsterseniz bir çare bulayım ben size...

— Sahi mi? Aman, çok memnun olurdum...

— Bakın ne yapalım, hamfendiciğim. Ben de haftaya evleniyorum zaten. Ama benimki öyle mühim bir adam değil. Küçük bir şirkette çalışan basit bir insan. Hususi şirketlerde çalışanların bir kısmı gibi o da her hususta aldatılmağa alışıktır. İsterseniz bu gece ışıkları yakmayın, ben gizlice sizin yerinizi alayım...

Nurcan bu müjdeyi duyunca deliye döndü. Kocası geldiği zaman hayli nazlandı. Nihayet mukadder an gelip çattı. Soyunup yatağa girdiler. Işıklar tamamiyle sönüktü. Nurcan aksi halde herşeyi reddedeceğini gayet kat'i bir lisanla bildirmişti. Bir bahaneyle kalktı, bitişik odaya geçti ve hizmetçiyi yerine gönderdi.

★

Ertesi gün, hizmetçi kapıyı vurunca Nurcan çıktı. İki defa karanlıkta yer değiştirdikleri için

hizmetçi şimdi dışarıdan gelebiliyordu. Fısıldadı:

— Benim ben olduğumu katiyyen anlamadı... Merak etmeyin...

Genç asistan, ikinci gece ummadığı bir durumla karşılaşınca pek şaştı ve, pek sevindi. İstanbula döndükleri zaman derhal hocasını buldu:

— Siz kadın hastalıkları mütehassısısınız. Böyle bir vakayla karşılaştınız mı? diye fikrini sordu. Yaşlı mütehassıs çenesini kaşıdı:

— Bu, olsa olsa bir nevi telâfi tarzıdır, dedi. Tabiat, muvazene ister. Bak, sana açıkça söyliyeyim. Kızımın iki defa güçlük çıkarması nedendir: Ben onun annesiyle evlendiğim zaman aksi olmuştu: İlk tecrübesi ben değildim. Anlatabiliyor muyum?

— Hekimbaşı —

Tazminat !

Salamonun kızı Rebekanın vücudü günden güne anormal bir şekilde semizleniyordu, bu hal babasının nazarı dikkatini celbetti. Bir gün onu gizlice yanına çağırarak sordu:

— Kizim Rebeka, bu yünlerde sende bir tuhaflik yoruyorum. Boyle niçin şişiyorsun?

— Ah, baba sorma bana...

— Soyle, soyle derdin içinde yomulmesin.

— Yebe kaldim.

Salamonun namus damarları kabardı, saçları dimdik oldu:

— Soyle, kimden soyle?..

— Komşumuz bay Nacinin oğlundan..

Salamon, heyecandan sapsarı bir halde tabancasını bir yanına, saldırmasını bir yanına astı. Soluğu bay Nacinin evinde aldı. Bay Naci Salamonu böyle sinirli ve heyecanlı görünce, hayret etti:

— Ne o, bezirgân? Sende bir tuhaflık var!

— Oglunu öldürmeye yeldim... Bizim kizi yebe birakmış!

— A canım, dert ettiğin şeye bak, biraz dinlenirsen hiddetin geçer!

— Hayır, hayır. O çapkinin kanini içeceyim. Nasin olur, namusum kirildi, mutlaka tamir etmeliyim.

— Merak etme lehimleriz.

Fakat Salamon bir türlü yerinde duramıyor, mutlaka oğlunu getirmesini bay Naciden istiyordu. Bay Naci nihayet dayanamadı, dedi ki:

— Bak Salamon, teklif benden: Eğer kızın erkek doğurursa bin, kız doğurursa beş yüz lira vereceğim.

Bu teklif Salamonun üstünde bir şaşkınlık husule getirdi ve sordu:

— Peki, ya ikiz doğurursa?..

Yazan: ALİ KÂHYA

BİLMEM NE ADASI

Çizen: NEHAR TÜBLEK

(Devamı var)

YAZMASI SİZDEN, ÇİZMEŞİ BİZDEN...

— Köye bizim refikayla gelsem ona bir yer bulunur mu?...
— Elbet bayım, onu ahıra bağlarız!..
Yazan: Güngör Dinçer. Kâzım Karabekir cad. No. 46 - AYDIN
Çizen: Nehar Tüblek.

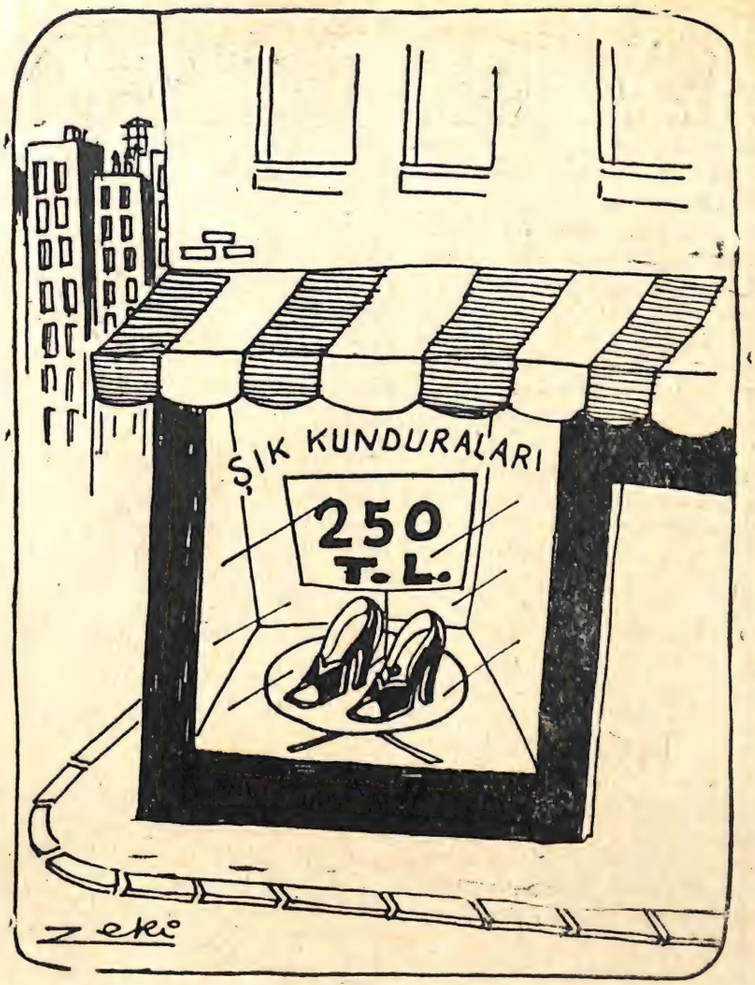

Bekârlık Sultanlıktır!..
Yazan: Mehmet Köroğlugil. Alipaşa mah. Somuncu Sok. No. 2 BURSA
Çizen : Zeki.

O DA GÖZÜNÜ AÇAYDI!

Mahallenin sayılı zenginlerinden Rıza paşa, köşe penceresinden Derviş Mehmedi görünce seslenir:

— Erenler, bir zahmetim var: Baba hazretlerine on tavuk gönderecektim, dergâha gidiyorsanız size vereyim...

Derviş Mehmet hemen boyun eğer:

— Baş üzere...

Tavukları alır, kır yolundan tekkeye doğru giderken, tam kendi evinin önüne gelince içine bir arzu düşer:

— Şunun birini bize bıraksam, bacı kesse, yolsa, pişirse, ben de ağız tadiyle yesem.

Bu tatlı hayale dayanamaz, düşündüğünü yapar.

Biraz sonra, iki elinde, bacaklarından biribirine bağlı dokuz tavuk dergâha gelip hediyeleri Pîre takdim eder:

— Rıza paşa gönderdi şeyhim!

Baba erenler, tavukları göz ucu ile sayar:

— Dokuz tane mi?

— Hayır, on...

Tekrar sayar:

— Dokuz!

Derviş Mehmet de tekrar sayar:

— On!

— Şeyh bakar ki olmıyacak, el çırpıp seslenir:

— Ali, Osman, Remzi, Hüseyin...

İçeriden, birer birer on derviş gelip divan durur.

Baba erenler, ayakları çözülen tavukları göstererek:

— Şunlardan, der, birer tane kapınız!

Dervişler atılır, tavuklar kanat çırpıp koşuşur, her biri birer tavuk yakalar, yalnız bir tanesi tavuksuz kalır.

Şeyh, gülümseyerek derviş Mehmede sorar:

— Erenler, görüyorsun, canlardan dokuzunun elinde tavuk var, birinde yok... değil mi?

— Evet...

— Pekiy, buna ne diyeceksin şimdi?

Derviş Mehmet hiç istifini bozmadan omuz silker:

— Bana ne Pîrim?.. Gözünü açıp bir tane de o kapsaydı!..

İSMAİL NUROL
Ankara, Yenişehir, Vekâletler

HEY ALLAHIM!

Bir Bektaşinin sokak ortasında oruç yediğini gören yaramaz mahalle çocukları, onu taşa tutarlar. Eteklerini toplıyarak kaçmağa başlayan Bektaşi bir iki sokak ötede geniş bir nefes almağa hazırlanırken, ceviz iriliğinde bir dolu yağmağa başlar. Çocukların taş yağmurundan kaçarken doluya tutulan Bektaşi, hemen koşar, hem de Allaha hitaben:

— Hey Allahım, der, sen de mi şu çocuklara uydun yoksa!..

NAİL İDİN
Çimento fabrikası elektrik bakım servisi — Yapı - Sıvas

İZDİVAÇ

Erenlere izdivaç hakkında fikirlerini sormuşlar. Keskin felsefesiyle:

— Gündüzleri hırlama, geceleri horlamadır demiş.

Duman okulu başöğretmeni
Kavak — SAMSUN
İLHAN ESAT ÜLKER

KOKLAMADIN MI?

Bektaşinin ensesi bir gün kaşınmış; elini ensesine atmış ufak bir böceği ezmiş. Ezdiği böcek meğer tahtakurusu imiş! Elini koklamış, berbat bir koku... O zaman Bektaşi şöyle demiş:

— Allahım, bunu da mahlûk diye yaratmışsın amma, yaratırken hiç de koklamadın mı?

MUSTAFA KOCADERELİ
Yeniçarşıda yemenici: Alev sok. 8 BALIKESİR

OYNAMA MURAT

Sultan Murad bir gün tebdil gezerken yolda sallanarak giden bir Bektaşiyi durdurup:

— Kaldır sağ kolunu! der.

Bektaşi sakladığı şişeyi sol koltuğuna kıstırıp sağ elini kaldırır.

Hileyi sezen padişah bu sefer,

— Sol kolunu kaldır! der.

Bektaşi bu defa da şişeyi sağ kolunun altına kıstırıp solunu kaldırır.

Fakat, Sultan Murat:

— İki kolunu birden kaldır!.. der demez, Baba erenler:

— Oynama Murad, şişeyi kıracaksın!.. diye cevap verir.

SEMİH ULAKOĞLU
Urfa Lisesi IV A. - URFA

ERKEK SABAHAT

Erkek Olan Kadının Hatıraları

AKBABANIN MİZAHÎ ROMANI

— 13 —

— Haydi ulan, kalkın!.. Şimdi nerede ise Burhan gemisi gelir, diyordu.

Kahveden çıktığımız zaman, etraf alaca karanlıktı. Sabah ayazından titriyordum.

— Ben böyle çalışmanın geçmişini... diye başladım.

Ali, yalvarıyordu. Onun hatırı için sesimi çıkarmadım. Rıhtıma geldik. Üstüste yığılı sandıkların arkasına gizlendik. Rıhtım hamallarından korkuyorduk. Kör Andon:

— Nerede ise gelir, dedi, dikkat edin!.. Aynasızlarla hamallar görmesinler. Aynasızlardan çok hamallar belâlıdır. Yakalarlarsa adamın pestilini çıkarırlar.

Rıhtımda kaynaşma başlamıştı. Sabah kokusu, deniz kokusu, yosun kokusu hoşuma gitti. Boğazdan anlaşılmaz balıkçı sesleri, demir gürültüleri, vinç sesleri, zincir şakırtıları geliyordu. Bir düdük öttü. Kör Andon:

— Bu, dedi, Kadıköyden ilk seferi yapan vapurun düdüğü...

Sonra daha tok bir düdük öttü. Kör Andon:

— Bu, dedi, Marmaradan gelen Selâmet gemisinin düdüğü... İçinde mutlaka Sefer kaptan var. Sefer kaptan böyle üç defa kesik kesik çalar. Osman kaptan demek bu gece izinli. O uzun uzun iki düdük çalar...

— Vay anasını!..

Kör Andon bütün gemileri, vapurları düdüklerinden bile tanıyordu.

— Selâmet, Karaköye yanaşır, iş yoktur. Az sonra:

— Hah, dedi, işte Urfa gemisinin düdüğü... Geliyor. Hazır olun!.. Rıhtıma yanaşır yanaşmaz, ilk halatı atınca tırmanacağız. Doğru kıçından küpeşteye. Hemen kamaralara koşun... Sakın enayi gibi pazarlık etmeyin, Pazarlık daima zararlıdır. Boynunuzu bükersiniz, «ne verirsen ver beyim!..» dersiniz.

Halat, rıhtımdaki babaya atılır atılmaz, Kör Andon, halatlara sarıldı, fare gibi tırmanıyordu. Geminin kıçına çıktı. Bize bir ıslık öttürdü. Ali de tıpkı Andon gibi, halata kollarını, bacaklarını sardı. Ben onun arkasındaydım. Yüreğim küt küt atıyor, erkekliğe krem sürmemek için sesimi çıkarmıyordum. Halatın yarısına gelince, kollarımda derman kesildi.

— Ali!..

Diye fısıldadım.

— Ne var ulan?

— Galiba ben zengin olamıyacağım.

— Neden?

— Sana son sözlerimi söylüyorum. Biraz sonra suların dibinde olacağım.

— Gayret et!..

Gayreti falan kalmamıştı. Halat bacaklarımı kesmişti. Ellerimi bırakmak üzereydim. Alinin bacakları belime sarıldı.

— Haydi!.. dedi, az kaldı.

Milyoner olmaktan çoktan vezgeçmiştim. Can derdine düşmüştüm. Ali:

— Andon!.. diye bağırdı.

Kör Andon, fareden farksızdı. Canbaz gibi yanımıza geldi. Şimdi üçümüz de halatın üzerindeydik. Andon, beline bağlı ipi bir eliyle çözdü. Kollarımın altından geçirdi. Aliye:

— Sen çık yukarı!.. dedi.

Ondan sonra olanları pek hatırlıyamadım. Kendimi soğuk suların içinde buldum. Bir kere gömüldüm, çıktım. Andon ile Ali, geminin kıçına çıkmışlar, kollarımın altından geçirilmiş iple beni sepet gibi yukarı çekiyorlardı. Güverteye sırılsıklam çıktım. Sanki bir ölüm tehlikesi atlatmamışım gibi, Andon;

— Hadi, dalga geçmeyin, dedi, doğru kamaralara!..

Yolcular iskele tarafına toplanmışlardı. Onun için denize düştüğümü kimse görmemişti. Ben, paçalarımdan sular akarak aya-

ğa kalktım. Tirtir titriyordum. Andon önde biz arkada aşağı indik. Andon:

— Hamal var, hamal!.. diye bağırıyordu.

Kalabalıkta önce Andonu, sonra Aliyi kaybettim. Ben de titriyerek bağırmağa başladım:

— Hamal var, hamal!..

Bir kadın kocasına beni gösterdi:

— Şuna bak ayol!.. dedi.

Genç karı koca gülüyorlardı. Adamın elindeki bavula yapıştım:

— Götürelim mi beyim?.. dedim.

Adam:

— Sen kendini götür oğlum, dedi.

Herife ömrümde duymadığı bir küfür savurup yukarı kaçtım. Kalabalığın arasına girdim:

— Hamal var, hamal!.. diye bir yandan bağırıyor, bir yandan da içimden Aliye küfürler ediyordum.

Bir yaşlı adam:

— Oğlum, şunu otomobile kadar götür! dedi..

Kör Andon her şeyi öğrenmiş, egzersiz yaptırmıştı. Daha herifin ağzından lâf çıkarken bavulu kaptım.

Adam:

— Kaç para? dedi.

— Ne verirsen ver beyim.

Vay namussuz!.. Bir de ağır ki, bavul... Kollarım kopuyor sandım. Omuzuma aldım, olmadı, arkama aldım olmadı. Adam önden hızlı hızlı gidiyordu. Bavulu gemiden çıkarmak kolay değildi. Bir yandan asıl iskele hamallarına, bir yandan da polise görünmemek lâzımdı. Gözüm hamallarla poliste. Adam da öyle gidiyor ki... İskeleyi güç belâ indim. Rıhtıma gelince bavulu yere bıraktım. Anamdan emdiğim süt burnumdan gelmişti. Tekrar bavulu kaldırdım. Bavulun sahibi, boş araba arıyordu. Nihayet bir araba buldu. Bavulu, dizlerimin üzerine kaldırarak bağaja koyunca, bir oooh çektim. Adam çıkarıp bir yirmi beş kuruş vermesin mi? Kan beynime sıçradı.

— Bu ne?.. dedim.

— Beğenmiyor musun? dedi. Şurdan şuraya getirdin. iki adım...

Şoföre döndü:

— İyi vallahi, dedi, şu serseriler bile yirmi beş kuruşu beğenmiyor. Günde on beş, yirmi liraya bana mısın demiyorlar. Bir de sorunca, ne verirsen ver, diyorlar.

Herifin kafasına yirmi beş kuruşu fırlattım, ters yüzü döndüm.

Her tarafımdan sular sızıyordu. Isınmak için koşmağa başladım. Tünelin üst başına kadar koştum. Tünel kapısında bir de ızgaralı demir vardır. Bu demirlerden, geceleri ve sabahları çok erkenden, sıcak sıcak dumanlar, buğular çıkar. Param olsaydı, bir kahveye giderdim. Fakat on param olmadığı için, ızgaraların üzerine yan geldim, uzandım. Daha yollar tenhaydı. İlk tramvaylar yeni çıkmıştı sefere... Tek tük yolcular vardı. Tünelin ızgaralarından çıkan sıcak havada biraz ısındım. Ali, zengin olacağız, zengin olacağız, diye öyle kafamı şişirmişti ki, ben de ister istemez zenginlik rüyası görmeğe başladım. Dalga geçiyordum. Bir hususî araba alıyordum. Bir apartıman yaptırdım. Ama her tarafı kaloriferli... Helâsında bile kalorifer var ...İşte bu kaloriferli helâya giriyorum. Boyuna çukulata, pasta yiyorum. Bir çok elbiselerim var, koskocaman bir karyolam var. Yumuşacık yataklar, Bir gece apartımanımda, sıcak yatağımda uyurken, hırsız giriyor. Herif paralarımı çalarken uyanıyorum. Başlıyoruz kavgaya... O bana vuruyor, ben ona, o bana, ben ona... Herif kıçıma bir tekme vuruyor, apartımanın geniş merdiveninden aşağı yuvarlanıyorum.

— Kalk ulan köpoğlu!..

Bir de gözümü açtım ki, herifin biri beni sahiden tekmelemiyor mu? Güneş çıkmış, yollar kalabalıklaşmış... Ben oracıkta sızıp kalmışım. Tünel memurlarından biri beni tekmeliyormuş. Hemen mazgalların üzerinden fırladım, toparlandım. Dışarıda kaldığımız gecelerin sabahı, çoğu zaman böyle tekmelerle uykumuzdan uyanmağa alıştık.

(Devamı var)

Dünya Karikatürleri

— Anneeeeee!..

— Fransız —

— Ne biçim istiyorsunuz?.. Portakal mı, turunç mu, mandalina mı?..

— Lâhana!..

— İtalyan —

Komünist Çin lideri Chu-En-Lai'nin merakı:

— Nasıl, kravat kolleksiyonum?..

— Fransız —

ŞAPKA MODASI

— Dikkat!.. Yaya kaldırımına geldik, düşmeyiniz!..

— Fransız —

YAZISIZ!..

— Fransız —

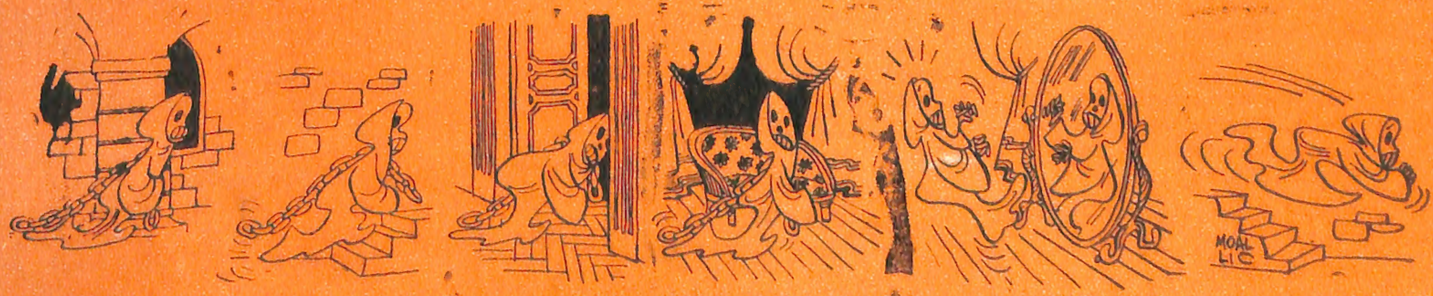

YAZISIZ!..

— Fransız —

1956 YILINDA

15

Ev ve Apartman Dairesi

- İkramiye ve Kredili -

Ayrıca Zengin Para İkramiyeleri

Akbank'ın müşterilerine yeni hizmeti

YÜZ EVLER MAHALLESİ

Hesabınızda daima en az

150 LİRA

Bulundurunuz.

AKBANK

POLİS Romanlarımız

Akbaba Yayınevinin polis romanları, sadece heyecan ve macera değildir. Bu kitaplar, dünyaca beğenilen, okunan birer edebî eserdir.

BEYAZ CEHENNEM

OTOMOBİLDE ÜÇ KİŞİYDİLER.

GECE GELEN ADAM

ÖLDÜRESİYE!

FUARDA CİNAYET

KRAL FARUK'UN ELMASLARI!

Cingöz Recai'nin son harikası

Fiyatı: 2 liradır.

Bir Dakika!

Şeker fıkralar!

☆

Bir Dakika!

Zehir fıkralar!

☆

Bir Dakika!

Tatlı nükteler!

☆

Bir Dakika!

Acı hakikatler

☆

Yazan :

DOĞAN NADİ

☆

Akbaba Yayınevi

Fiatı: 1 Lira

Akbaba Mizah Serisinin Onikinci Kitabı

YEPETAŞ

Aziz Nesin'in Yeni Hikâyeleri

Tanınmış karikatüristlerimiz tarafından resimlenen bu birbirinden güzel hikâyeler, bir mizah şaheseridir. Yakında çıkıyor.

Muayyen

zamanlardaki sancılara karşı

KİNİNLİ

GRİPİN

KULLANINIZ

4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

SÜMERBANK

SERMAYESİ 500.000.000 T.L.

Mevduat sahiplerine en fazla menfaat sağlayan bankadır.

ANKARADA YENİŞEHİRDE
İSTANBULDA GÖZTEPEDE
KONFORLU
APARTMAN
DAİRELERİ

AYRI ESASLAR DAHİLİNDE
YÜNLÜ ve PAMUKLU
SATIŞLARIMIZDA
%10 TENZİLÂT

SÜMERBANK

ZENGİN
PARA
İKRAMİYELERİ

SÜMERBANK

HERİŞ REKLAM

Akbaba

Siyasi Mizah Gazetesi

Hamlet'i ilk defa seyreden doktor:
— Uyanacak mı, uyanmıyacak mı?.. İşte mesele burada!..